Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 13. Den 1ste April 1886. 35te Aargang.

Tale af Apostel Lorenzo Snow

i Brigham City Tabernakel den 10de Januar 1886.

Jeg er taknemmelig for Lejligheden til at tale til en saa stor Forsamling, i hvilken jeg ser, at Størsteparten bestaar af mine nærmeste Venner og Bekjendte, for hvis aandelige, moralske og intellektuelle Fremskriden og timelige Velstand jeg har arbejdet saa utrættelig for over tredive Aar, lige siden den første Bygning her blev opført.

Jeg formoder, at dette vil blive min sidste Lejlighed til at tale til Eder, i det Mindste for en Tid lang, eftersom jeg nu staar under seks Tusind Dollars Kaution og er forpligtiget til at møde i Ogden næste Lørdag for at blive domfældt for Samliv med mine Hustruer, og jeg tvivler ikke paa, at den haardeste Dom, som Loven tillader, vil blive fældet over mig — atten Maaneders Fængsel og ni Hundrede Dollars Bøde tilligemed Sagens Omkostninger.

Det er ikke min Hensigt nu at sige meget angaaende Anklagerne, der bleve anlagte imod mig, eller Retsforhandlingerne, hvorved jeg blev dømt skyldig uden mindste Bevis, som kunde retfærdiggjøre en saadan Kjendelse. Dommer Powers besynderlige og ualmindelige Instruktioner til Juryen, Aktorens ivrige Opfordring til Juryen om at staa ham bi i at faa den Anklagede kjendt skyldig, for som han sagde: „Han var en højtstaaende Embedsmand i Mormonkirken, og det var derfor nødvendigt i Kampen mod denne Kirke, at han skulde gjøres til et Offer.“ Alle disse Ting ville blive nedskrevne og publicerede til Verden; de ville blive bevarede og nedskrevne, og Efterslægten vil tale og dømme om Fremgangsmaaden i den Tid, i hvilken vi levede.

Jeg vil blot bemærke, at det blev i mit Forhør og dets Udfald tydeligt bevist, at en Sidste-Dages Hellig, som indehaver en fremragende Stilling og lever sin Religion, kan ikke vente Retfærdighed fra dette stolte Lands Domstole, hvor en Gang Ret og religiøs Frihed florerede, men hvor nu den ubarmhjærtige Indflydelse af religiøs Fordom og en falden Kristendoms sekteriske Fanatisme regjerer. Vi kunne vente mere Retfærdighed fra moralske og ærlige Fritænkere. Jeg blev dømt

skyldig i Overtrædelse af Edmundsloven. Førend dennes Udstedelse, mine Hustruer, med Undtagelse af en, som jeg levede sammen med, opholdt sig, formedelst vor gjensidige Overenskomst, i deres egne Huse, og vi levede i Overensstemmelse med Loven, og dette tillige uden at overtræde nogen af den celestiale Lovs Forskrifter.

At vorde frugtbare og mangfoldige og opfylde Jorden, var det første Bud givet til vore første Forældre. Jeg har altid troet, at Renhed i ægteskabeligt Samliv skulde følge dette Bud, og jeg har altid søgt at leve overensstemmende dermed. Jeg indgik i Ægteskab, fordi det var befalet af Gud, og jeg begyndte med celestialt Ægteskab. Jeg ægtede fire Hustruer omtrent paa samme Tid, og med den gjensidige Forstaaelse, at de skulde have lige Krav paa mig. Ingen af dem skulde sige sig at være den første eller lovlige Hustru. To af dem bleve viede til mig i Ægteskabets hellige Baand paa en og samme Tid og ved den samme Ceremoni. De andre to kort efter, ligeledes paa en og samme Tid og paa samme Maade.

Vidnesbyrdet af alle Vidnerne, som bleve fremførte imod mig, beviste min Uskyldighed. Da Aktoren holdt sin Tale til Juryen sagde han: „Denne Sag er imod en af Mormonkirkens fremragende Ledere, han er en af deres mest lærde Mænd, og vi ønske Eders Hjælp og Bistand. Nationens Blik er henvendt paa Eder som tro Borgere; en Kjendelse af *skyldig* ventes af Eder, og dersom I opfylde denne Forventning og Hr. Snow og nogle faa andre af Mormonernes Ledere kunne blive fængslede, kan jeg love Eder og forudsige med Sikkerhed, at det vil ikke vare længe, førend en ny Aabenbaring imod Polygami vil udkomme."

Et Tusinde sekteriske Præster indgav ifjor en Ansøgning til Kongressen om at udstede haardere Love imod „Mormonerne" og straffe dem med mere Ubarmhjærtighed; og dette har været Præsters og Folks Skrig fra den ene Ende af Landet til den anden, og er Aarsagen til den Anskuelse og Ide, at det vilde være Ret og Guds Villie, at omstyrte dette Rige, hvilket Profeten Daniel forudsaa, og som Gud har oprettet.

Mit Hjærte og mine Følelser har for mange Aar været viede til Eders Interessers Fremme, Eders Lykke og Velfærd; hvad Held jeg har haft i dette mit Arbejde iblandt Eder, vil jeg overlade til Eder at dømme. Jeg skal snart forlade Eder og overgive mig til Lovens Embedsmænd, og jeg ved ikke om jeg nogensinde mere skal nyde det Privilegium at tale til Eder fra dette Sted.

Jeg gaar til Fængsel med den fulde Overbevisning, at jeg derved kan tjene Gud og fremme hans Hensigter, ære min Kaldelse og vise Verden min Oprigtighed og min Tro paa de Principer, jeg i halvtredsindstyve Aar har lært iblandt mange af Jordens Nationer — at Jesus er Guds Søn, at han har aabenbaret sit Præstedømme og Evangeliets Fylde, og oprettet sin Kirke ved Aabenbaring.

Jeg erindrer tydeligt, at jeg sagde til mine Brødre, som var til Stede, da jeg modtog mit Apostelskab, at muligvis Nutidens Apostle vilde blive underkastede de samme Trængsler og Prøver, som de forrige Dages Apostler maatte gjennemgaa. Jeg sagde, da jeg modtog dette hellige Kald, at det var til mig, som om jeg var i Færd med at opstige paa et Alter, hvor maaske selv Livet vilde blive ofret. Herren har sagt: „Jeg har besluttet i mit Hjærte at prøve Eder i alle Ting, om I ville forblive i min

Pagt, selv til Døden; thi dersom I ikke ville forblive i min Pagt, ere I mig ikke værd." Jeg overvejede dette alvorligen og gjorde mig selv det Spørgsmaal: Er jeg villig til at antage disse Betingelser, at saaledes fornægte mig selv og lide for at erholde Herlighed af Gud og at ære dette Apostelskab?

Gud søger nu efter os og vil aabenbare vore Hjærters hemmelige Tanker. Det vil være gavnligt for os at rense og berede os og paakalde Gud og med Salmisten sige: „Ransag mig, o Gud! og kjend mit Hjerte; prøv mig, og kjend mine Tanker, og se om jeg er paa en Vej, som føre til Smerte for mig, og led mig paa Evighedens Vej."

Dersom vi opnaa at gjennemgaa de kommende Ildprøver og vedblive tro til vore Pagter, kunne vi vente, naar vore Prøver ere til Ende, en stor og mægtig Fylde af Herrens Aand og Kraft udgydt over os. Vi maa søge mere at dyrke Venskab med vore Naboer, tilligemed Kjærlighed og Hengivenhed til vore Hustruer og Børn, at Fred maa være i vore Hjem og Tillid iblandt os som et Folk.

Det siges, at „halvtredsindstyve Millioner af Folk" raabe højt og fordre „Mormonernes" Udryddelse. Dersom vor Religion er guddommelig og oprettet af Gud, er der ingen Aarsag for Ængstelse. Tusinder og ti Tusinder vide, formedelst Lydighed til det hellige Evangelium, at det er Sandhed, og de vide det formedelst Aabenbaring til sig selv. Disse halvtredsindstyve Millioner stride derfor ikke imod „Mormonerne" og deres Religion, men stride imod den Almægtige og hans Planer.

Israel var Guds Folk, da de stode paa det røde Havs Bredder, og Moses vidste det; og han vidste tillige Herrens Planer angaaende dem. Derfor var der ingen Aarsag for Frygt eller Ængstelse, skjønt deres Fjender trængte dem med overlegen Styrke og truede dem med øjeblikkelig Tilintetgjørelse. Jehovas Øjne var over Israel, de vare der formedelst hans Styrelse, noget, som Moses og Aaron og uden Tvivl mange andre vare vare vel bekjendte med igjennem Aabenbaring fra Gud. De vare der i en frygtelig Stilling, fra et naturligt Standpunkt betragtet, en haabløs Stilling, fra hvilken ingen menneskelig Magt eller Visdom kunde redde dem.

Israel var der, ikke af deres eget Valg, men formedelst Herrens Befaling; og han havde lagt sin egen Plan, hvilken Farao med sine væbnede Hærskarer søgte at tilintetgjøre og blev derfor opslugt af Havets Bølger, og Følgerne af hans Gjenstridighed og Daarskab staa nedskrevne paa Historiens Blade som et Eksempel til alle efterfølgende Slægter.

Gud oprettede Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige ved direkte Aabenbaring; dette er en Kjendsgjerning klart og tydeligt aabenbaret til Tusinder. De saakaldte „Mormoner" i disse Dale ere Guds anerkjendte Folk, og ere her, ikke af deres eget Valg, men formedelst Herrens Befaling. Værket og dets Ledelse er Herrens, ikke Folkets, vi udføre hans Befalinger, og han alene er ansvarlig for Følgerne.

Vi have ingen Aarsag til at frygte eller skjælve, thi Herrens Hensigter ville blive fuldbyrdede. Hvad han har paabegyndt vil blive fuldført, om end alle Jordens Armeer skulde rejse sig og modstaa. Det er en Kjendsgjerning, at Gud har talet og kaldet det sidste Dages Israel ud fra Nationerne og ført dem til disse Dale; derfor er dette Værk hans, og skjønt han maaske vil lede os, lig gamle Israel, ind i tilsyneladende kritiske Stillinger, hvor store Ofre fordres,

saasom at have deres Hjem plyndrede, blive kastet i Fængsel og blive truet med selve Døden; vil dette dog kun vare en kort Tid, og da ville disse Prøver faa samme Udfald som Jobs, en Formerelse af vore Ejendomme, og som gamle Israels, et Rige og Land — Ære, Herlighed og Herredømme.

Nogle af vore Brødre have spurgt, om de vilde være værdige til at omgaas med de forrige Dages Profeter og Hellige, der gjennemgik Trængsel og Forfølgelse; og med de Hellige i vor Tid, som udholdt lignende Prøver i Kirtland, i Missouri og Illinois. Disse Brødre have beklaget sig over, at de ikke vare meddelagtige i disse Lidelsesscener. Dersom nogen af dem ere til Stede, vil jeg sige for deres Trøst, I behøve blot at vente en kort Tid, og I ville have lignende Lejligheder til Eders Hjærters Tilfredshed. Vi kunne ikke blive fuldkomne uden igjennem Prøver. Jesus kunde ikke. Hans Bøn og Sjælekamp i Gethsemane henpegede paa den Renselse i deres Liv, som ønske at opnaa en celestial Herlighed. Ingen skulde søge at undgaa Prøverne ved at give Løfter, som stride imod deres Pagter.

Det er nu foreslaaet i Kongressen at udstede Love til at regjere Mormonerne i Utah, lig dem, der blev udstedte i Idaho for vore Folks Undertrykkelse, nemlig: „At hvosomhelst siger sig at være Medlem af en Kirke eller Samfund, der lærer og praktiserer patriarkalsk Ægteskab skal fratages al Ret til at stemme og indehave Embeder.“ Af dette forstaa vi, at Tiden er nær, da enhver, som bekjender sig at være en Sidste-Dages Hellig, vil blive forfulgt. Hvor mange ere der, som have Olie i deres Lamper og ere beredte for kommende Begivenheder?

Jeg er ikke bedrøvet fordi disse Ildprøver nærme sig; Kirken behøver uden Tvivl at blive renset; vi have Hyklere iblandt os, sløve Mænd og Kvinder, som gaa under Navnet af Hellige, men gjøre Intet for sig selv eller deres Religion; og for mange iblandt os have fulgt efter verdslige Ting hellere end vort aandelige Gavn. Vi have ikke søgt efter de Ting, som høre Herren til, med den Iver, som vi burde. Prøver og Trængsler ville foraarsage, at vore Hjærter ville vende sig til vor Fader, som har saa vidunderligen forløst os fra Babylon.

Jeg ønsker at advare Eder, mine Brødre, imod at begaa Synd og give Løfter stridende imod Evangeliet, naar I blive bragte i prøvende Stillinger. Nogle have gjort dette og have derved paadraget deres Karakter en Plet, som ikke kan udslettes i Tiden og maaske ikke i Evigheden. Disse ere frygtelige Fejltrin. Heller dø tusinde Gange end, formedelst Forfølgelse, love at forkaste et eneste af de Principer, som Gud har aabenbaret for vor Salighed og Ophøjelse. Vor Karakter som Sidste-Dages Hellige burde bevares uplettet, ligemeget hvad det end maa koste. En Karakter, som Herren anerkjender, er værd at stræbe efter, selv om det skulde koste os et Liv af Selvforsagelse.

Medens vi gjennemgaa disse Ting, kunne vi med fuld Fortrøstning skue fremad til den Tid, da vi ville naa det lykkelige Land, hvor vi skulle blive kronede med Guds Sønner og Døtre og eje et celestialt Riges Lykke og Herlighed.

Apostelen Paulus lærte i sin Tid de Hellige at have det samme Sind, som var i Kristus Jesus, hvilken, der han var i Guds Skikkelse, ikke holdt det for et Rov at være Gud lig.“ Apostelen Johannes talende om det samme Æmne,

siger: „At naar Jesus aabenbares, skulle vi vorde ham lig. Og hver, som har dette Haab til ham, renser sig selv, ligesom han er ren."

Som Mennesket nu er, var Gud en Gang, ja, selv et Barn i Bethlehem, skridende fremad til Ungdom, til Manddom og tilsidst til Guddommen. Dette, derfor, er Maalet for vor høje Kaldelse i Kristus Jesus.

Vi ere Guds Afkom, avlet af ham i Aandeverdenen, hvor vi annammede af hans Natur, lig Børn her opvokse i deres Forældres Lignelse. Vore Prøver og Lidelser give os Erfarenhed og stadfæste guddommelige Principer i os.

Jesus har i vor Dag gjæstet Jorden og er bleven set af Mænd til forskjellige Tider. Han viste sig til Profeten Joseph Smith og Oliver Cowdery den 3die April 1836, i Kirtland Tempel i Ohio. Dette vigtige Syn er beskrevet saaledes:

„Sløret blev taget bort fra vor Aand, og vor Forstands Øjne bleve opladte. Vi saa Herren staaende paa Talerstolens Brystværn foran os, og under hans Fødder var et belagt Arbejde af rent Guld i Kulør ligesom Bernsten. Hans Øjne var som Ildsluer, Haaret paa hans Hoved var hvidt ligesom nyfalden Sne, hans Aasyn skinnede med en Glans klarere en Solens, og hans Røst var som mange Vandes Lyd, ja Jehovas Røst, som sagde:

„Jeg er den Første og den Sidste, jeg er den, som lever, jeg er den, som blev ihjelslagen, jeg er Eders Talsmand hos Faderen. Se, Eders Synder ere Eder tilgivne, I ere rene for mig, opløfter derfor Eders Hoveder og fryder Eder, og lader Eders Brødres Hjærter fryde sig, og lad alt mit Folks Hjærter fryde sig, som har med deres Styrke bygget dette Hus til mit Navn."

Jeg vil nu slutte mine Bemærkninger. Om faa Dage maa jeg forlade min Familie og gode Venner, med hvem jeg har tilbragt saa mange behagelige Timer i denne Stad, som jeg har lært at elske saa højt, og gaa til Ogden, modtage min Dom og trække mig tilbage til privat Liv indenfor Fængselsmure for „Guds Ord og Jesu Vidnesbyrd".

Jeg forventer at tale til Eder mange Gange endnu i dette Liv, men hvorledes dette end gaar, venter jeg at møde Eder hisset, iklædt Kjortler af celestial Skjønhed, iblandt Guds Sønners Herlighed, hvor Sorg og Nød vil være ophørt, hvor Taarer ej længere skal væde Eders Kinder, og Suk og Klage skal ikke mere høres; men hvor Fred og Fryd stedse skal regjere i hine Regioner af Herlighed, Ære og Udødelighed.

Forsvar for de Sidste-Dages Hellige.

San Bernardins Weekly Times, udgivet af John Isaac, som har før boet i Salt Lake City, skriver i sit Blad som følger om forbigangne og fremtidige Lovforslag for Utah:

„Den aarlige Anti-Mormon Ophidselse er atter i fuld Gang, og Kongressen er i Færd med at udstede en højst mærkværdig Lov for dette Emnes Behandling. Den ny Edmundsbill er det mest

uforskammede Lovforslag, der nogensinde er blevet gjort Forsøg paa at faa gjennemført i nogensomhelst Hensigt. Dersom En gjør sig skyldig i at overtræde Loven, lad ham blive straffet, enten han er Mormon eller noget andet, men først lad hans Brøde blive undersøgt og bevist ved et lovmæssigt og retfærdigt Forhør. Men dersom dette Lovforslag skulde blive vedtaget, da ville alle hidtil brugte Love og Regler for at stadfæste Beviser blive kuldkastede, blot for at vi kunne have den Tilfredshed at straffe „Mormonerne", fordi de ere et besynderligt Folk. En anti-polygamisk Lov eksisterer, som bliver kraftigen gjennemført; men ikke tilfredse med at straffe dem, som overtræde Loven, søge vi nu at straffe hele Folket for deres Tro, en Tro tillige, hvis Rigtighed Bibelen paa mange Steder beviser.

Enhver Mand besidder den af Gud givne Ret at tro hvad som helst. Han har Ret til at tro paa Polygami, Røveri, Mord eller hvilken som helst Forbrydelse, og saa længe han ikke søger at sætte sin Tro i praktisk Udførelse, kunne vi ikke straffe ham. Det vilde have set besynderligt ud, dersom vi her i Kalifornien havde hængt Kearney, fordi han troede og forsvarede visse Mænds Mord. Han blev ikke alene givet Frihed til at tro, som han syntes for godt, men tillige Frihed til at udtale sin Tro. Men nu bliver der gjort Forsøg paa at straffe Mormonerne, ikke for hvad de have gjort, men for hvad de tro.

Det er en almindelig Theori i Lovpraktik, at en Person skal anses for uskyldig, indtil han bliver bevist at være skyldig, og at Beviserne imod ham skulle komme fra Anklagerens Side. En Lov, det Modsatte af dette, er nu i Kraft i Utah, og det antages der, at naar en Mormon bliver anklaget, maa han anses som skyldig og nødes til at bevise sin Uskyldighed. Han bliver straffet ved at have sin Borgerret frataget, indtil han ved Ed beviser sin Uskyldighed i nogen Forbrydelse. Antag at den samme Regel blev anvendt i Kalifornien, og at enhver Mand, førend han blev tilladt at stemme paa Valgdagen, skulde nødes til at bevise, at han aldrig havde gjort sig skyldig i Røveri, Tyveri eller andre Forbrydelser. Hvorledes vilde dette se ud? Og Enhver, som kjender Tilstanden i Utah, ved, at det Ene vilde være ligesaa rigtigt som det Andet. Edmundsloven er ex post facto (tilbagegaaende), idet den fastsætter Straf for Overtrædelser begaaede førend dens Udstedelse, og er derfor en speciel Lov, rettet imod dem for deres Undertrykkelse, fordi de ere et upopulært Folk. Den indeholder Bestemmelser om en Komite, som skal overtage Mormonkirkens Forretninger. Anvend den samme Regel til alle andre Kirker i Landet. Dersom det er rigtigt i et Tilfælde, er det rigtigt i alle. Den indeholder en Paragraf om en Komite, som skal afslutte Emigrationsfondets Forretninger og tage Kassebeholdningen i Besiddelse. Anvend denne Paragraf til enhver lovmæssig organiseret Forening i de Forenede Stater. En anden Paragraf siger at en Mand eller Hustru kan tvinges til at vidne imod hinanden. Lad det Samme blive anvendt ved enhver Domstol i vort Land, og lad os se Følgerne. Vi tro, at selv Mormonerne besidde Rettigheder, der burde respekteres, især naar der er Fare for, at en Indskrænkning af disse Rettigheder kunde staa som et Eksempel, der en Gang kunde blive anvendt imod os selv. Lad Kongressen vælge en Komite til at overtage Bestyrelsen af Mormonkirkens Ejendomme, og Kalifornien kan gjøre ligeledes og overtage Bestyrelsen af den

katholske eller Methodistkirken eller hvilken som helst Kirke og berøve dem deres Ejendom, ligesom det nu er foreslaaet at gjøre ved Mormonkirken. Dersom Kongressen besidder saadan Magt over en Kirke i Territorierne, da maa enhver Stat ogsaa besidde samme Magt indenfor sine egne Grænser.

Mormonspørgsmaalet er noget, som i Almindelighed ikke er forstaaet. Disse Folk møde ikke al denne Modstand, alene fordi de overtræde Unionens Love; thi Antallet af Polygamister er forholdsvis meget lille, men Aarsagen er politisk Avind paavirket af religiøs Fjendskab og Fordomme og støttet af den dobbelte Regjering, territorial og federal. Mormonerne, som er det store Flertal, indehave alle de territorielle Embeder; Ikke-Mormoner, som udgjør kun faa af Befolkningen, ønske disse Embeder, og for dette Øjemed søge de at berøve alle Mormoner deres Borgerret. De federale Embeder ere alle beklædte af Ikke-Mormoner, og derved gives dem en god Lejlighed til at undertrykke deres Modstandere. Der er en vedvarende Strid imellem disse to Partier, og et mere bittert Had eksisterer imellem dem, end der kan findes noget andet Sted i Amerika, og de federale Embedsmænd gjøre Alt i deres Magt for at faa Mormonerne ilde betragtet af Nationen. Mormonspørgsmaalet har formedelst dette bestandige Røre antaget en stærkere Farve, end det under andre Omstændigheder vilde have gjort. Den bedste Maade at haandtere det paa, er at gjennemføre de nu eksisterende Love og lade Mormonerne nyde de samme Rettigheder som andre amerikanske Borgere; thi det er en Uforskammethed at forsøge Andet, og de Love foreslaaede af Senator Edmunds ere saadanne, som true enhver Sekt og Samfund i vort Land.

Blandinger.

— Fra Italien cirkulerer der for Tiden en Historie, som ganske vist lyder højst besynderlig, men maaske dog ikke er i den Grad saa utrolig, som den synes. Signor Pemiqnani i Teramo vil nemlig ved astronomiske Jagttagelser have opdaget, at der paa Planeten Mars viser sig visse Tegn, lysende Punkter, hvilke flyttes fra Sted til Sted med en Regelmæssighed, som skulde tyde paa en intelligent, forsætlig Ledelse. Og Manden mener derhos, at det er Mars-Beboerne, som paa denne Vis vil sende en Slags telegrafisk Meddelelse til Jord-Beboerne, som ere deres nærmeste Naboer i Himmelrummet. Rigtignok har man foreløbig ikke kunnet begribe Tegnenes Betydning, og naturligvis ej heller besvare dem. Men man tvivler ikke om Muligheden af at komme saa vidt.

— I Kolorado vil man oprette et lille, moderne Amazonrige. Flere velhavende Amerikanerinder have fattet den Plan at grunde en Koloni i den smukke St. Luis Dal, til hvilken kun kvindelige Kolonister skulle have Adgang. De haabe derved at give flere fattige, men flittige Kvinder Lejlighed til ved Markarbejde at tjene deres Livsophold.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste April.

Vantros Tiltagende.

Frelseren, under sin korte Missionsvirksomhed her paa Jorden, tilkjendegav ofte Ængstelse over den store Vantro han fandt iblandt Folket, og da han skuede fremad i Tiden og med sit profetiske Blik saa Verdens Tilstand i kommende Tider, udbrød han: „Naar Menneskenes Søn kommer, mon han skal finde Tro paa Jorden?" Lucas 18, 8. Disse Ord kunde ikke have Hensyn til hans første Komme; thi han var allerede paa Jorden, men de paapegede Verdens Tilstand ved hans anden Tilkommelse, da han skulde komme i stor Glans og Herlighed. Han henviser til de samme Forhold i Lignelsen om Sædemanden, de ti Jomfruer og andre Lignelser. Profeten Jeremias siger i sit 3. Kap. 14. V.: „Omvender Eder, I Børn! siger Herren; thi jeg er Eders Husbonde, og jeg vil tage Eder, en af en Stad, og to af en Slægt, og føre Eder til Zion. Og jeg vil give Eder Hyrder efter mit Hjærte; og de skulle føde Eder med Visdom og Forstand." Disse profetiske Udtalelser vise tydeligt, at forholdsvis faa skulle findes paa Jorden ved Kristi anden Tilkommelse, som skulde tro paa ham og vorde beredte til at møde ham.

Siden 1830, da Kristi Kirke atter blev oprettet paa Jorden, have Mange med Glæde annammet Evangeliet og blevet samlet til Zions Land; men medens denne Indsamling er sket, og de Hellige have tiltaget i Tro, har Verden falden dybere og dybere i Vantro. De religiøse Tilbøjeligheder og Begjær, samt Attraa til at søge efter det Evige og Guddommelige er i Aftagende. Der findes kun Faa, som ere villige til at lytte til Sandhedens Budskab, og i Sammenligning med den store Menneskemasse, der bliver tilbudt Evangeliet, er det kun Faa, som annamme det,

Vore Ældster møde i Almindelighed en kold Modtagelse, og deres Virksomhed synes at være frugtesløs i mange Dele af denne Mission. Dette Forhold er ikke foraarsaget ved, at Ældsterne ikke ere nidkjære i deres Arbejde, ejheller fordi de ikke ere i Stand til paa en tydelig og letfattelig Maade at fremsætte Evangeliets Principer for Folket; thi vi vide, at de ere utrættelige i deres Arbejde, og at de tidligt og sildigt søge at advare og oplyse deres Medmennesker. Deres Hjærter ere fulde af Medlidenhed for dem, og intet Offer er for stort for dem at gjøre for at sprede Sandhedens Lys i Verden. Hvori ligger da Aarsagen til den tilsyneladende ringe Fremgang, der bliver gjort? Aarsagen findes i den Sløvhed og Ligegyldighed, som findes iblandt Folket med Hensyn til alt, som angaar Religion og Gudsfrygt.

Der findes iblandt Folket en overdreven Begjærlighed efter denne Verdens Gods og en uslukkelig Trøst efter Forlystelser, samt en umættelig Higen efter alle kjødelige Lysters Tilfredsstillelse. Alt dette sløver Mennesket baade paa Legeme og Aand og gjør ham uimodtagelig for den sande Religions ædle og ophøjede Virkninger.

Fritænkeriets alt omgribende og fordærvende Aand gjør sig gjældende i en

høj Grad i alle Samfundskredse; vi møde den alle Vegne, og dens Følger ere og ville blive Samfundets værste Fjender. De drage ikke alene Mennesket bort fra Gud og det Evige, men de gjøre ham hensynsløs angaaende sine egne Samfundspligter og frembringer en Usikkerhed og Uro i Samfundet, der griber om sig i alle Retninger og tager Skikkelse i hemmelige Foreninger og Organisationer af alle Slags, som ere villige til at lytte til og følge ivrige, men uvise Ledere, som tilsidst ville føre dem til Fordærvelse og Ruin.

Naar Mennesket taber Tro paa Gud og det evige Liv, da taber han ogsaa Tro paa Belønning og Straf herefter, hvilket leder ham til at leve et ligegyldigt Liv, og han søger blot at undgaa Følgerne af sine Misgjerninger i dette Liv. Paa Grund af disse Forhold tiltage Menneskene i Ondskab og Følgerne blive Bedrageri, Usædelighed, Drukkenskab, Vantro og Gudsbespottelse. Det bringer ogsaa Mistro imellem Arbejdsgivere og Arbejdere, hvilket ofte foraarsager Strejker og Oprør, som er Aarsagen til megen Nød og Lidelse, selv iblandt dem, som ikke have foraarsaget det.

Medens vi beklage disse sociale Forhold og ønske de vare anderledes, maa vi anerkjende, at det er Menneskets egen uvise Fremgangsmaade, der afstedkommer disse Onder, og det er ene igjennem en snar og oprigtig Omvendelse, at en almindelig Tilintetgjørelse kan afværges.

Vi læse i Historien om saadanne mægtige Nationer og Riger, som: Ægypten, Babylon, Grækenland og Rom, som vare i Besiddelse af Kunst og Videnskab og regjerede med uindskrænket Magt. Hvor ere de i Dag, og hvad er Aarsagen til deres Undergang? Bleve de ikke tilintetgjorte formedelst deres Hovmod, Letsindighed og Gudsfornægtelse? Jo visseligen. Hvor ere i Dag de store og verdensberømte Stæder, Sodoma, Gomorra, Tyrus, Sidon, Ninive, Babylon, Karthago og mange andre, som blomstrede paa forskjellige Tider paa Jorden? De ere nu blot kjendte og fundne paa Historiens Blade, deres Indbyggere bleve paa Grund af Ugudelighed udryddede af Jorden, og Tidens Tand har fortæret deres Paladser og Monumenter.

Dette burde være en Advarsel til den nulevende Slægt, thi „Herren vil ikke evindeligen trættes med Menneskene". Han tilbyder dem Frelse fra de sig nærmende Onder. Han har oprettet sin Kirke paa Jorden, og hans Tjenere vandre omkring iblandt Nationerne og forkynde disse glade Tidender for Folket og kalder paa Enhver at omvende sig medens Tid gives. Herren ønsker at indsamle de Oprigtige, førend hans straffende Haand udgaar over de Gjenstridige, og førend Babylon den Store skal falde.

Ankomst. Den 20de f. M. havde vi den Fornøjelse at byde Ældste P. C. Geertsen fra Zion velkommen til Kjøbenhavn. Dette er Broder Geertsens anden Mission til sit Fødeland, og vi tvivle ikke paa, at han formedelst sin Erfarenhed i Missionslivet vil blive i Stand til at udføre meget Godt og bringe Mange til Sandheds Erkjendelse. Han vil foreløbig besøge sine Slægtninge i Jylland.

Afløsning. De følgende Brødre ere løste med Tilladelse til at rejse hjem med Emigrationsselskabet, som afgaar herfra i April:

Jens Nielsen, som har arbejdet, først i Aalborg, siden i Kristiania Konference					
T. R. Schrøder,	—	—	—	Aarhus, — Aalborg	—
C. J. Strømberg, som har arbejdet i Stockholms Konference					
P. W. Petersen,	—	—	—	Kjøbenhavns	—
J. Jeppesen,	—	—	—	Skaane	—
S. O. Nilson,	—	—	—	—	—

Disse Brødre have Alle arbejdet med Trofasthed i Missionen, og ere hæderligt løste.

Maa Herrens Velsignelse fremdeles følge dem, og maa han føre dem lykkelig og vel til deres Hjem i Bjærgenes Dale.

Uddrag af en Tale af Apostel Moses Thatcher.

Had, født af Hævn, forgaar. Lidenskabens heftige Hede fører de Ugudeliges Hære mod hinanden, men Krigens Røg og Blod slukker Hævnens Had formedelst Enkernes og de Faderløses Taarer; men det blege Had, som kommer af Helvedes Ondskab, dør aldrig! Naar det møder Uskyld, for at omringe og ødelægge den, ved det ingen Grænser; der er hverken Retfærdighed eller Naade til Stede, men det er ufølsomt, ueftergiveligt, altid vaagent og aldrig sovende. Der er daglige Tilkjendegivelser af det dobbelt destillerede Had, som Utahs Indbyggere ere udsatte for, og den Tilbøjelighed, der er til at knuse dem, om det end skulde koste vor Nations Fødselsret, hvilket er det eneste Bevis, som deres Undertrykkere kunne fremvise paa Troskab mod deres Fødeland.

Mishandlede, lænkebundne, fortrykte Utah, det er det hadede Barn, som, medens det lider under Trykket af det territoriale Afhængighedsaag, vil erindre Daniels Anklageres Endeligt, og den snare Straf, som fulgte efter Kristi Korsfæstelse, og vil vedblive med et godt Haab at forsvare Nationens af Gud inspirerede Frihedsværn (Grundloven). Andre ville ogsaa erindre det, endskjønt Landets højeste Ret maa opholde underordnede Domstole i at erklære, at ingen „Mormon" har nogen Ret, som en amerikansk Borger behøver at respektere, er der dog en „højere Ret", som har erklæret, at med det samme Maal, som de maale med, skal dem tilmaales igjen. Alle kunne, ligesom Napoleon, lære, at ingen Magt, som ikke udøver Retfærdighed, er vedvarende, og at en uretfærdig Dom, ligesom „Dread Scott" Dommen, vil falde virkningsløs til Jorden, endskjønt den bliver stadfæstet af Nationens højeste Myndighed. Tag ikke ilde op Forenede Staters Embedsmænds Kjendelser, som fordre Statsmyndigheders Nedbrydelse og Stadsloves Overtrædelse, for at skjule syndbesmittede, listige Mænd, som understøtte Kjønsforbrydelser paa høje Steder, og opmuntre det horagtige Skibsmandskab i Utah. Hvor uberedte ere de ikke til at møde Straffen for deres i Nattens Mørke udøvede Forbrydelser — uden at tale om den Veredelse, som er nødvendig for dem, for at kunne udholde den samme Straf, som de have søgt at tildele Andre — naar fordomsfulde Dommere og pakkede Juryer ikke findes mere, og naar enhver Mand, de Døde og de Levende, skulle tildeles en retfærdig Løn for deres Gjerninger.

Hr. Calls Tale

i de Forenede Staters Senat imod det nye Lovforslag af Senator Edmunds.

Hr. Præsident! Paragraf 12 i det foreslaaede Lovforslag bestemmer, at fjorten Mand skulle indsættes til at bestyre Mormonkirkens Ejendom; men de Forenede Staters Grundlov siger, at privat Ejendom skal ikke anvendes for offentlig Brug uden Erstatning. Er denne Kirkes Ejendom privat eller ikke? Det synes til mig, som om et saadant Spørgsmaal er aldeles unødvendigt. Denne Kirke har erholdt sin Ejendom paa en lovlig Maade, og den tilhører den. Der kan ingen Tvivl være om dette.

Hvad betyder da denne Konfiskation, som Grundloven forbyder? Tillader den at tage Nogens Ejendom for enten en kortere eller længere Tid? Giver den Magt til at fratage Nogen deres Ejendom og indsætte Andre til at bestyre den? Der kan intet Spørgsmaal være om, at det at berøve Nogen deres Ejendom for en kort Tid, er lige saa meget en lovstridig Gjerning, som at fratage dem det en lang Tid eller for stedse.

Grundloven er tydelig. Den siger: „ejheller skal privat Ejendom tages for offentlig Brug uden fuld Erstatning". Den omtalte Paragraf af dette nye Lovforslag tilstæder ikke alene at Ejendommen tages, men bestemmer tillige, at den skal anvendes i offentlige Øjemed, nemlig til Børnenes Opdragelse i Utah, uden mindste Hensyn til Ejermændenes Ønsker. Dette er i Følge min Mening ganske stridende mod Grundloven.

Men et andet Punkt. Grundloven siger, at „Kongressen skal ingen Love udstede angaaende en Religions Stiftelse". Nogle Senatorer her sige, at endskjønt vi ikke have Ret til at udstede Love angaaende en Religions Oprettelse, have vi dog Ret til at udstede Love, der ville opløse religiøse Samfund, og berøve deres Tilhængere deres Rettigheder, og dette er tydeligt Hensigten med denne Paragraf.

Hvad Onder der end monne være i dette Samfund, og hvad Onder det kan i Fremtiden afstedkomme, Sagen, som vi har under Behandling er, enten dette er et religiøst Samfund eller ikke? At dømme efter vore Traditioner, den engelske Folkeraces Historie og al vor Lovgivning førend dette Korstogs Begyndelse, maa Mormonkirken betragtes som et religiøst Samfund. Nogle af de ærede Senatorer sige, at det er ikke en sand Religion. Siger Grundloven, at vi skulle ikke udstede Love angaaende Stiftelsen af sand eller falsk Religion? Den Religionsfrihed, som Kong William og Dronning Mary gav det engelske Folk, var Følgerne af al den Forfølgelse, under hvilken det engelske Folk sukkede for mange Aar, Inkvisitionens Pinsler, Baal, o. s. v., hvilke enhver Kirke har brugt imod Andre — den Lov, der gav denne Religionsfrihed og som er Grundvolden til vor religiøse Frihed, siger udtrykkelig, hvad er, og hvad ikke er Religion, og vi kunne ikke misforstaa Lovens Ord. Kongressen skal ikke udstede nogen Lov angaaende Stiftelsen af en Religion.

Førend vi indlade os paa denne Religionsforfølgelse, førend vi forlade vor Regjerings Grundsætninger, vor Civilisation og Kristi Religion, vil det være gavnligt for os at undersøge lidt af Fortidens Historie. Det store Samfund af af Kristne, John Wesleys Tilhængere, der til enhver Tid i dette Lands Historie

have været dets tro Borgere, som har opholdt den kristne Religion i hedenske Lande, disse de Fattiges Apostle, have forklaret hvad de anse for Religionsfrihed. Lader os undersøge om Kongressen eller noget andet Samfund af Mænd har Ret at sige hvad der er Religion og hvad der ikke er. I de Dage, da det engelske Parlament paatog sig at sige, hvad Religion var, indsendte en Komite af John Wesleys Tilhængere følgende Erklæring:

„Det er hver Mands uindskrænkede Ret at dyrke Gud overensstemmende med hans egen Samvittigheds Bydende, og han har Ret til at høre og lære de Sandheder, som han samvittighedsfuldt tror, uden nogen Tvang eller juridisk Indblanding fra den civile Øvrighed, forudsat at han ikke derved forstyrrer den offentlige Fred, og under ingen som helst Omstændigheder vil denne Komite nogensinde opgive denne Ret."

Det Samfund, der erkjender dette som Grundvold for vor Civilisation og Grundlov, udgjør en meget stor Del af dette Lands Protestanter. Dersom en Mand har Ret til at dyrke Gud i Overensstemmelse med sin Samvittigheds Bydende, da har en Mand Ret til at tro paa Polygami, som saa Mange gjøre i andre Lande, og medens vi have Ret til at straffe dem, som praktisere det, have vi ingen Ret til at begynde en Religionsforfølgelse eller udrydde et religiøst Samfund, fordi dets Tilhængere tro paa falske Lærdomme. Skulle vi ringeagte de Grundsætninger, paa hvilke vor egen Religionsfrihed hviler? Skulle vi forbyde Tænke- og Talefrihed og Bibelen og og Kristi Religion og i deres Sted indføre verdslig Magt, Lovens Sværd for Aandens Sværd? Dette vilde kun blive en Gjentagelse af de mørke Tidsaldres Historie, en Gjenindførelse af den spanske Inkvisition med alle dens Rædsler; at igjen tænde Religionsforfølgelsers Baal og ved Pinsler og Lidelser tvinge vore Medmennesker til at annamme, som sande, vore Ideer og Meninger.

Dette Lovforslag og især denne Paragraf søger at gjøre dette. Det siges ikke alene, at den dem givne Ret til at erhverve og besidde Ejendom skal fratages dem, men at selve den Ejendom, som de nu eje, skal konfiskeres og bruges som Kongressen ønsker og behager; og i hvad Øjemed? I den udtrykkelige Hensigt, at denne falske Religion, som vi antager den at være, kan blive tilintetgjort, og sand Religion, saaledes som vi betragter det, kan blive indført og opholdt.

Hr. Præsident! Dette er ikke at forhindre Polygami; det er at tilintetgjøre en Religion; det er at forfølge dens Tilhængere i den Hensigt, at deres Religion kan derved om muligt blive udryddet.

Vi have ikke en Gang Ret til indirekte at udstede Love med det Formaal, at tilintetgjøre nogen Religion, enten den er sand eller falsk. Vi kunne ikke berøve Mormonkirken dens grundlovsmæssige Rettigheder, der en Gang ved Lov er bleven den skjænket, uden at overtræde ikke alene Grundloven, men selve Grundprinciperne i Kristi Religion. Denne Paragraf, ja hele Lovforslaget, er et Angreb og en Trusel til den kristne Religion, hvis vigtigste Opgave er, ved Tilladelse, ved Overbevisning og ved Kristi Lærdommes Forkyndelse, at omvende og overbevise Menneskene, og ikke med Sværd i Haand tvinge Nogen. Det er en Tilbagegaaen til de mørke Tidsaldre. Den religiøse Forfølgelse, der overgav saa mange hundrede Tusinde til Baalet i Middelalderen, begyndte ogsaa

med forholdsvis milde Anordninger, men de udartede til en saadan Strenghed, at det faar næsten Blodet til at stivne i Ens Aarer ved at læse derom. Disse Grusomheder udøvedes skiftevis af den ene Sekt mod den anden, alt eftersom de havde Magten.

Motley siger i sin Historie om den hollandske Republik: „Tyranni, stedse ung og stedse gammel, fremkommer bestandig med de samme haarde Træk, med de samme tydelige Kjendetegn, som det har udvist i alle Tidsaldre og kan ikke vogtes for nøje. Beretteliserne om Alvas Administration i Nederlandene slaar os næsten stumme af Forfærdelse. Hvorfor har den Almægtige tilladt saadanne Forbrydelser at blive udført i sit hellige Navn?"

Hr. Præsident! Hvad skulle vi sige om et Forslag, som i denne Frihedens Tid, med Grundlovens bestemte Sprog for Øjnene, at privat Ejendom ikke skal tages til offentlig Brug uden fuld Erstatning, et Forslag, som fordrer at en privat og religiøs Korporation, oprettet i et velgjørende Øjemed, som er udtrykkeligen betegnet i deres bevilgede Privilegier, bliver foreslaaet for at deres Ejendom kan blive dem berøvet og anvendt tvært imod deres Ønske, ja med den Tanke for Øje at tilintetgjøre deres Samfund? Jeg kan ikke se mindste Grund for den Ide, at Kongressen har nogen som helst Ret til at konfiskere privat eller offentlig Ejendom og anvende den som det synes for godt, fordi de ønske at udrydde Polygami. Den ærede Senator fra Vermont (Edmunds) har med stor Dygtighed og Skarpsindighed søgt at drage en Linie imellem, hvad han kalder dette Samfunds timelige og kirkelige Anliggender. Antag f. Eks. at vi vilde begynde at angribe den store katholske Kirke med dens Hundreder af Millioners Værdi af Ejendom, hvilke den bruger i veldædige Øjemed, og sige at vi ønskede at udrydde og tilintetgjøre deres Tro, og at vi derfor vilde konfiskere dens Ejendom, og anvende den som vi syntes for godt, hvem vilde for et Øjeblik understøtte et saadant Forslag? Hvem vilde sige, at Kongressen besad Magt til at gjøre dette? Hvem vilde vove at gjøre et saadant Forslag om en af de store Sekter, i hvilke Kristenheden er delt? Den blotte Tanke om dette viser os, at vi have ingen Ret til at hindre eller straffe nogen som helst Tro, være sig religiøs eller politisk. Det er alene Gjerningen, vi have med at gjøre.

Jeg vil ogsaa foreslaa at Ordene „og kan tvinges til at vidne" blive strøgne ud af den første Paragraf. Den Paragraf bestemmer, at en Hustru kan tvinges til at vidne imod sin Mand, ikke tillades, men tvinges — dog med Tilladelse til at holde hemmeligt, hvad som i Ægteskabets Fortrolighed bliver hende fortalt. Hvad Kundskab har den ene Ægtemage om den anden, som ikke er fortrolig? Hvad er Hensigten med denne Paragraf? Er det for at kunne anvende dette Middel i kriminelle Sager i Almindelighed? Nej, det er i Følge Lovforslagets egen Forklaring for at undertrykke en religiøs Tro. Det er et Lovudkast imod en vildfarende Tro. Ingen nægter, at det er en falsk Tro; men 180,000 Mennesker tro dog derpaa, og de tro, at de have Sandheden. Vi sige, at det er en falsk Religion, og at deres Udøvelse deraf er skadelig; men alle Sekter have sagt dette den ene om den anden i alle Tidsaldre, og de, som have haft Magten, have brændt, pint og plaget de Svagere, fordi de vovede at tænke og handle forskjelligt fra dem.

Hensigten med denne Lov er at straffe og udrydde en falsk Religion med den verdslige Magt.

Den ærede Senator fra Alabama (Morgan) bemærkede, at dette Folk med en Fanatisme og Overtro, som han anser for beundringsværdig, bringer Dag efter Dag og Aar efter Aar en Tiendedel af al deres Fortjeneste til Kirken som en frivillig Gave. Hvorfor gjøre de dette? Fordi de tro, at det er deres Pligt. Vi paastaa, at denne Fanatisme tilskynder dem til at praktisere Polygami, og vi udstede Love for at forhindre dem i at udsprede deres Lære, i at samle Tilhængere fra andre Nationer og paalægge dem Straf og Tvang, der er ukjendt andre Steder i vort Land. Jeg er selv en Modstander af Mormonismen, og netop derfor strider jeg imod saadanne Forholdsregler, som denne Lov foreslaar; thi det vil blot styrke Mormonkirkens Tilhængere og gjøre de straffede Polygamister til Helte og Martyrer i deres Trosfællers Øjne.

Grundloven foreskriver, at Folkets personlige Frihed, deres Huse, Papirer og anden Ejendom skal beskyttes mod al urimelig Undersøgelse og Beslaglægning. Men trods dette bestemmer den anden Paragraf i dette Forslag, at til hvilken som helst Tid, Dag eller Nat, uden foregaaende Anklage, uden Bekjendtgjørelse eller Indstævning, skulle Lovens Embedsmænd have Ret til at drage en Mand eller Kvinde ud af sin Seng og sætte dem i Arrest, fordi en eller anden Embedsmand er af den Mening, at Vedkommende ikke vil adlyde den sædvanlige retslige Fremgangsmaade; ikke fordi de have modstaaet eller overtraadt Loven, men fordi en eller anden Embedsmand har faaet den Ide, at de ville gjøre det.

Det overlades til en Marshal, Dommer, Kommissionær, Jurymand eller Kredsdommer efter eget Godtbefindende at udstede en Arrestordre for et Vidne foruden foregaaende Indstævning, naar han blot siger, at han har Aarsag til at tro, at dette Vidne ej vil adlyde en sædvanlig Indstævning. Er denne en rimelig eller urimelig Fremgangsmaade?

Disse Ting følges ad i alle Tidsaldre. Forskjellen mellem Jesu Kristi Religion, som den tolkedes af John Wesley og hans Tilhængere, og Sektismen, som med Ild og Sværd søger at paatvinge andre sine Ideer, er lige saa stor i vore Dage som i fordums Tid. Kjætteri er ogsaa Religion; men falske Meninger og urigtige Handlinger, der have deres Udspring fra Overtro, kunne aldrig udryddes ved Lov, men blot ved Evangeliets Forkyndelse og Mildhed og Kristendommens ædle Principer.

I Aaret 1656 blev en lignende Lov vedtagen i Staten Massachusetts, som den, der nu er forelagt os — vilkaarlig Arrestering uden Forhør, uden Klage, uden Vidnesbyrd. Jeg vil læse et Stykke af den Lov, som den vedtoges i en af vore første Kolonier:

„Den af Indbyggerne, der direkte eller indirekte skal føre en Kvæker til denne Koloni, skal dømmes til at betale en Bøde paa et Hundrede Pund Sterling og forblive i Fængsel indtil Bøden er betalt." Videre: „I den senere Tid er opstaaet en fordærvelig Sekt, almindelig kaldet Kvækere, som baade i Tale og Skrift offentliggjøre mange farlige og fordærvelige Lærdomme, og som have paataget sig at forandre og forvende vor Nations gode og anerkjendte Sædvaner, og hvis Vandel tjener til at undergrave Respekt for Regjeringen og ligeledes nedbryde Kirkens Regler, formedelst det at de forkaste alle brugelige Gudsdyrkelsesskikke, og selv unddrage de

sig Omgang og Samfund med alle sande Troende. For at forhindre saadant bestemmer denne Domstol, at ethvert Medlem af denne forbandede Sekt, som ikke er bosiddende i Kolonien, som paatræffes indenfor dens Grænser, skal arresteres af en Konstabel, Kommissionær eller Retsbetjent uden nogen skriftlig Arrestordre, dersom ingen Magistrat er til Stede, og han skal ikke lovlades mod Kaution, men skal holdes i Fængsel indtil den næste Domstol sammentræder, hvor han skal underkastes et lovligt Forhør; og dersom det bliver bevist, at han tilhører Kvækernes Sekt, skal han landsforvises, og om han ikke forlader Landet skal han dræbes. Og hver Person, bosiddende i denne Koloni, der bliver overbevist om at tilhøre ovennævnte Sekt, og som annammer, forkynder eller forsvarer Kvækernes oprørske Meninger, eller som fremkalder Mytteri eller Oprør mod Regjeringen, eller som antager deres ufornuftige eller fordærvelige Skikke, nemlig at nægte tilbørlig Respekt til Ligemænd og Foresatte, eller holde sig borte fra vore Kirker og i Stedet derfor overvære Forsamlinger af deres egen Sekt, — hver saadan Person skal, naar han er fundet skyldig af Retten, dømmes til en Maaneds strængt Fængsel; og dersom han ikke forlader Kolonien efter udstaaet Straf, skal han stille Kaution for god Opførsel i Fremtiden, og om han vedbliver i sin Gjenstridighed og nægter at tilbagekalde sine forrykte Meninger, skal han landsforvises og straffes med Døden, dersom han kommer tilbage."

Her har vi den samme vilkaarlige Fremgangsmaade mod en den Gang forhadt Sekt, der nu foreslaas i det foreliggende Lovforslag. Saaledes optraadte kristne Mænd, som selv formedelst Religionsforfølgelse havde forladt gamle England.

Jeg paastaar, at dette Lovforslag og de deri foreslaaede Forholdsregler ere aldeles i Modstrid med Aanden af vore Institutioner og vor Grundlov, vor kristne Frihed og vor kristne Civilisation; at den nedværdiger den kristne Religions Magt og Indflydelse, at den nægter og frygter fri Tanke og Tale — de vigtigste Midler for vor Civilisations Fremme.

Jeg ønsker lige saa meget som nogen anden Mand at faa Polygamiet ophævet, men jeg ynder ikke religiøs Forfølgelse for dette Øjemed. Jeg tror ikke, at vi have Ret til at bryde vore egne Love, der give Enhver Ret til et upartisk og lovligt Forhør, naar han bliver beskyldt for nogen Brøde. Jeg tror ikke, at vi kunne lovligen aabne et Korstog imod Mormonkirken og med Lovens stærke Arm udrydde Polygamiet. Den kristne Religions Indflydelse i dette Land, og en retfærdig Forvaltning af de allerede eksisterende Love er mere end tilstrækkeligt og vil udrette mere end denne rovgjerrige, ukristelige Lov, som i hver Linie viser sin Hensigt, at undertrykke og tilintetgjøre en religiøs Tro med Lovens stærke Arm. Jeg foretrækker den kristne Religions Indflydelse tilligemed de kriminelle Loves upartiske og hæderlige Haandhævelse. Om vor kristne Religion ikke kan besejre Mormonismen, den verdslige Magt kan ikke gjøre det.

Af disse Grunde, Hr. Præsident, er jeg imod dette Lovforslag, og jeg haaber, at Tillægget af Senatoren fra Alabama, hvilket vil forbedre det en Del, vil blive antaget; thi jeg tror ikke, at vi have Ret til at udrydde en Religion, falsk eller sand, fordi vi ønske at straffe Forbrydelser.

Jeg tror ikke, at denne Lov, medens den er et Brud paa Grundloven og en Begyndelse til Religionsforfølgelse mod andre Sekter, vil have andre Følger paa Mormonerne end at forøge deres Antal og give dem Værdighed og Respekt i deres egne Øjne. Jeg tror, at Religionsforkyndelse af tro Præster, den nationale Autoritets Opretholdelse i Territoriet ved en Militærstyrke, stærk nok til at beskytte alle dem, som ønske at forlade Mormonkirken, vil udrette hvad denne Lov aldrig kan gjøre.

Blandinger.

— Der er 63 katholske Kirker i New York.

— London har 67 Hospitaler med 6588 Senge, 56,493 Patienter modtages aarlig.

— At der i Chikagos Kirker findes Familiestole og enkelte Sæder, som koste 10,000 Dollars aarlig, kan ikke overraske dem, som kjende Indvaanernes Fromhed.

— Medens Gjennemsnitsforholdet af Kirker til Befolkningen i de Forenede Stater er 1 Kirke til hver 516 Personer, er der i Boston kun 1 til 1600, i New York 1 til 2400, i St. Louis 1 til 2800, medens paa nogle Steder det er 1 til 5000 Personer.

— Et skrækkeligt Billede af Skyggesiderne i en stor By giver Ligsynsvæsenets sidste Rapport for New York. Ifølge denne opsamledes i Fjor ikke mindre end 5755 Lig, som bragtes til Morguen. Deraf vare 1968 Børnelig, som vare blevne trukne op af Affaldstønder; de øvrige 3787 tilhørte Selvmordere, Myrdede eller de, som i saaret Tilstand bragtes til Hospitalerne og der afgik ved Døden.

Dødsfald. Den 18de Februar 1886 døde i Provo, Utah, af Lungesvaghed og Vattersot Jørgen Rasmussens Hustru Hanne Marie Rasmussen, født Knudsen. Hun blev født i Urup paa Fyn den 8de Februar 1861, annammede Evangeliet den 12te April 1880 og emigrerede til Utah samme Aar. Hun levede og døde en trofast Sidste-Dages Hellig.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
F. E. Bordings Bogtrykkeri ved V Petersen.